

[Aksel Larsen.]

at foranledige efterforskningen mod firmaet Wright, Thomsen & Kier genoptaget og fremmet mest muligt?

Justitsministeren (Busch-Jensen): Jeg skal til indledning gøre nogle bemærkninger om den ærede ordfører for forespørgernes (Aksel Larsens) udtalelser om den måde, hvorpå sagen mod Wright, Thomsen & Kier er blevet behandlet, inden bestemmelsen om at standse sagens forfølgning blev truffet.

Der var for det første det spørgsmål, som stod i forbindelse med, at rigsadvokaten havde antaget revisor Bøytler til at udføre revisionen. Rigsadvokaten har overfor mig oplyst, at han gennem ca. 20 år altid har brugt revisor Bøytler som revisor i de sager, han har haft med at gøre, og at han anser ham for en af de dygtigste af vore kriminelle revisorer. På det tidspunkt, da den pågældende beslutning blev truffet, forelå mig bekendt ikke de oplysninger, som senere er kommet frem, og som indeholder forskellig kritik af hr. Bøytlers virksomhed. Der foreligger altså for mig ikke noget grundlag for, at man skulle kunne bebrejde rigsadvokaten, at hr. Bøytler på det tidspunkt blev antaget til at udføre sagen. Jeg ser herved ganske bort fra, at det står hen, om de bebrejdelser, som senere har fået udtryk, vil vise sig at kunne holde.

Så blev det nævnt, at man fra anklagemyndighedens side havde stillet krav om, at firmaet selv skulle deponere et beløb til sikkerhed for revisionsomkostningerne. Ja, det kan man også diskutere. I almindelighed er det sådan, at den, som i en straffesag dømmes skyldig, også dømmes til at betale sagsomkostningerne, og det vil normalt også sige de omkostninger, der er afholdt til revision, medmindre dommeren i selve dommen begrænser omfanget af det ansvar, der pålægges den domfældte. I retsplejelovens § 797 er der hjemmel for, at man på forhånd hos den sigtede kan foretage beslaglæggelse til sikkerhed for omkostningerne, og her har det særlig i krisesager været en udbredt praksis at stille krav om depot fra den sigtede til sikkerhed navnlig for revisionsomkostningerne. I værnemagersager har det ikke været så almindeligt, fordi staten der sædvanligt har sikkerhed gennem den administration af værnemagerboet, der sættes i værk, så selv om man ud fra en efterfølgende betragtning kunne sige, at der ikke har været nogen særlig nødvendighed for at kræve depot af firmaet Wright, Thomsen & Kier, vil jeg dog understrege, som det fremgår af

det, jeg har sagt, at kravet ikke i sig selv er noget ekstraordinært.

Så har man stillet det spørgsmål, om det er rigtigt, at der på den måde, det er sket, under sagens gang er udbetalt forskud til revisor Bøytler. Om det problem kan jeg oplyse, at 3. hovedrevisorat har udfærdiget forskrifter til politiet om, hvorledes revisionsregninger i kriminelle sager skal affattes. Navnlig indeholder disse forskrifter en angivelse af, hvordan regningerne skal være specificeret med oplysninger om, hvilket antal timer der har været arbejdet på sagen af de forskellige kategorier af medarbejdere. Men disse forskrifter vedrører den endelige revisionsregning. Om udbetaling af forskud findes der ingen forskrifter, men praksis er den — og det er en praksis, som jeg mener der ikke kan indvendes noget imod —, at den, der leder undersøgelsen, attesterer forskudskvitteringerne uden krav om specifikation, hvis han har fulgt sagen så nøje, at han med sikkerhed mener at kunne skønne, at det ønskede forskud ligger inden for de beløb, som den endelige regning vil komme til at lyde på, hvis den er opgjort på forskriftsmæssig måde. Hvis vedkommende ikke har fulgt sagen i enkeltheder, må han selvfølgelig kræve en sådan specifikation, som han anser for nødvendig for at kunne bedømme forsvarligheden af at foretage en forskudsvis udbetaling.

I sagen Wright, Thomsen & Kier er udbetalingen af forskud til revisor Bøytler sket på rigsadvokatens ansvar. Rigsadvokaten har over for mig oplyst, at han personlig og også gennem samtaler med både statsadvokaten og revisor Bøytler havde fulgt sagen så nøje, at han ikke nærede nogen betænkelighed ved at attestere revisor Bøytlers regninger for forskudsbetaling.

Så er der endelig rigsadvokatens bestemmelse om, at firmaet selv skulle betale sagens omkostninger, uanset, at der ikke blev rejst tiltale i sagen. Det må bero på en misforståelse, når den ærede ordfører for forespørgerne gav udtryk for den opfattelse, at det var mig, som nu, så længe efter at sagen er sluttet, har truffet bestemmelse om, at firmaet skulle have tilbagebetalt det beløb, som det har udredet i revisionsomkostninger. Det ligger sådan, at ved sagens slutning traf rigsadvokaten den bestemmelse, at firmaet endeligt skulle afholde revisionsomkostningerne, men justitsministeriet har allerede den 18. september 1947 — altså i min forgængers tid — ændret rigsadvokatens afgørelse på dette punkt og bestemt, at i henseende til sagens omkostninger skal man